

עין משפט
נר מצוה
נר:

שד א מ"י פ"י מהלכות
 מלכות הלכה ו:
שד ב ג מ"י פ"ט שם
 הלכה כ:
שד ד מ"י פ"א מהלכות
 סנהדרין ה"א פ"א
 ע"ן ו:
שד ה מ"י פ"ט מהלכות
 מלכות הלכה ד:

ב:

אָפּ על דעם מן החי. כולו יליף טעמיה עליהם שמע מינה הוזהרו על כולם דלא מכל עץ הן ולא גזל. מדאזיטריך למי אכר מן החי דבהמה בחיה אינה עומת

לְאמֹר הֵן יִשְׁעָהּ אֲנִי דְהֵא
קִרָא בַמְחִזִּיר בְּהֵמָה גְרוּשָׁתוֹ
מִבְּנֵי וְכֵן נָח לֹא הוֹדִיעָה בֵּהּ מִ"מ מִימֵי
דְרֵאיהּ דְּגִבִּי אִשְׁתּוֹת כְּמִי לְאִמָּה:
אֲבָל תִּאֲבָר וְיֵא אֲבָר נָח הָיָה. וְהָא
לְמַחְזִירִין לִקְמָן (דף ק"ז ע"ב): דְּלֹא
הוֹמַר לְאִדָּם הִרְאָשׁוֹן בְּשַׁר לְאִמָּה
יִשְׁתִּי לְהַמִּית וּלְחַכּוֹת אֲבָל מִמָּה מְאִלִּיה
שִׁירָא וְחָמַר לְאִשְׁקוּי אֲבָר נָח הָיָה דְּלִפְנֵי
נִפְל מְאִלִּיה אֲבָר:

עשר מצות. תימנה הא איזא גיר
השנה למ"ד (בחינן 97 ק:)
לזני יעקב נאסר ומילא שנין
לאברהם (אחינו: **לא** בצמורא אלא על ע"ה)
מא שגאסר לו שני ופן העמ
לא קחשיז לפי שלא היה נוהג לזרות
ידוקא ארס הראשון קאמר אנל מר
רבי יהודה לזני נח נאסרו אחר
הנבול ארס דזני בפרק ג' (חילן)
97 ק: רבי יהודה גבי אבר מן החי
לחמי איסור אבר מן החי ומילא איסור
טומאה שכן איסורו נוהג בבני נח:
דבתי

יבן הוא אומר 'לאמר הן
לאיש אחר מכל' ע"ז הגן ולא
דבי 'יצחק תני איפכא ויצו זו
זו דינן דכתבי' ונקרב בעל ה
י"רב חסדא ורב יצחק בר אבה
עשו להם וגו' אחד אמר ¹⁰עשו
מאי ביניהו איכא ביניהו עשו
עשו משעת עשייה מחייב ל
ופלח לה אמר רבא ומי א
השתתווה לה חייב והתניא ¹¹
עליהן בן נח מוחרה עליהן
על מדרב יוחנן למונח

ההשתתפות לה אמר רב פפא
אילימא כדברה בר קפלא
מצוה אפקוד והתניא "עשר
והוסיפו עליה דין ושם
שבת וכבוד אב וא
היה"ה "כאשר צוה במרה א
אלא לעדה ועדים והתראה
רבא לא נצרכה אלא לדין
אמר רב אחא בר
ופלך ובכל עיר ועיר והא בני
להושיב בתי דין בכל פלך ו
בתי דין בכל פלך ופלך
תנא רבי מנשה הוא דמפי
ממזות נצטוו בני נח ע"ז
החי סירוס וכלאים רבי יהודה
ע"ז בלבד שנאמר ויצו ה'

מוסף רש"י

העבדים בדברים שבוית
ידן של ישראל כו' .הכ
קאמר כאסור עבודה
טובים דברים שביד ישראל
מחמתו עולם כנון כל
עבודת עבדן של עבודה
טובים כן חזון וקטור
אשתי של דהרה, דלקמן
בפרקין (לקמן 11.) כאשר
עור במרה. להמי (אמת
טו) שס לו חק ומשפט
(עבד 11)

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

זו לקמן (נח. ויחזיק): **בפרשת מכשף**. זו היא שמזכיר והולך לא ימלא כן ובגלל התעבות האל וגו' ומדענשו
ענש אלא אם כן הוזהר: **מוסרין בני נח וגו'**. סיפא דמילתא דרבי אלעזר הוא וכויליה מפרש לקמן (פ. יא.)
שמי ליה ולהפקידו לו עמי הגן ש"מ שאינו מופקר לו נאסר לו: **אכול האכל**. העומד לאכילה ולא תאכל
דמי לאכילה אלא לגדל ולדוה: **עשוק אפרים**. מיד שואליו ורצון משפט רצון ע"י שפטיו של הקב"ה:

למטעו גיפוף ונישוק. אזל עשה
אמרי' מיטן אט"ג דמי' דין ש' ישראל
אין ממתינ' מנספ' ומנשק' אמרי'ן
במתי' (דף ק: ע) דנבי' ישראל אמי'
נהרג: כדרכה. שדך עבדמה כן
ישראל נמי כל עבדה שדך עבדמה
כן ישראל חיב עליה ואפילו הוא
בדן ציון כגון פוער לפוער חורק
אכן למרקוליס דאחר' במתי' (סא)
ויספין מרחק' וכ"כ כשהוא דרך כבוד
דכוהן דקרי' נפקי' (סא). מאיה עבדו
הגוים האלה נאז' לאליהם וגו' (סא): **האש**
זוך ה' אליהם. כמי' דגברות

האחרונות גבי שנת וכבוד אב ואם
והיכן יורף לא ליכא תמימך דמשה הוה
אמר להו צעדרבות כהשך כהשך כהשך
במיי (ב) דמשה נלוו מאלויה הוה שונה
למס משנה חורה ומתוירס על מלומיה
אלא כמו שקבלה הוה אבא חור
ותיגד להס וכל מה שמכור דברות
האחרונות הוה כמור בלומות וכן שמע
במיי: לעדה ופריס והסרס. אבן
נפטור ישראל במרה להיות דין
במרהבס על כ"ב דמרהבס (לעיל ד.)

ערה שופטת ועדה מללל דעכ'ס לא
א'ספוד דכ'י דל'ס'סן לקמן (ד' מ' :
מקראי ד'ן נח הכר בעד א' ובד'ן א' :
א' הכי מא' הוסיפו ע'לין ד'נין. און
אלו ד'נין אל' מ'ות ע'לין : ד'ני דקסמ'ס
הוסיפו כמרה ד'ני נח לא הוהכרו
ע'לין דמכ'ס ו'לו וגמרי' לה מאכ'ס
י'וה דהמ'ס ד'קה ומשפ'ס כמ'ס
ד'נין ד' ופס'רה אל'ל קס'וט לא
משפ'ס י'ניו דקסמ'סן ל'וה טפ'ס
דמ'ו'ס : ד'נין מ'כ'ס ל'וה. ד'ניו
משמע ש'וסיפו אל'ל כ'הלכ'וס ד'נין
ש'נ'נו ע'לי'ס ככר אל'ל השמ'ס
דקמ'ס הוסיפו ע'לי'ס ד'נין משמע

כל הלכות דינין הוסיפו: כל פלך.
מדינה: ישראל נלמסו להוסיף. דינין
חזק עיר ועיר דרכמיז (דברים יז)
חזק לך ככל עשרך: כך נלמסו עורס
הוא משפט חזבי היה והוא נמי חזבי
ואספו את העם משפט זקן:
הוא סגה. דברי לעיל דמדין הוסיפו
עליהם דינין דמשמע דניני נח לא
נלמסו עליהם סגה דבי מנשה הוא:
דברי: ויזכרם הס: סך. סירוס
ואספו: שטט מלוז מלוז. לקמן מפרש
דמנא דבי מנשה לא דריש וילי וילי
כל חזק באנוני נפשיה חזבי ביה:
אדם הראשון לא נלמסו אלא על ע"ז
כלבד שגמר וילי וילי. אלהים

את אלוהותו זה עולו על האדם שלא
ויתרה נאחר: אף על ברכת השם.
נדפקא ליה נמי מחלסה אלוהותו
עולו שלא יתקללו כדכתיב (שמות כב)
אלהים לא תקלל: אף בדינין. מחלסה
נמי נפקא יהא אלוהות עולין להיות
מורא עולין והיות מורא בלבד ולא
מורא בשר ודם להטות משפט כי
המשפט לאלהים הוא כדמפרש רב
למי: לא קללוגי. כדאמרנן אלהים לא
(ו) יהא מורא עולין ולא מורא בשר
ו: אפי' הכן נמי. דינין וברכת השם:
והשם

(גמלא) אומר אף על הדם
דקא אומר אף על הסידיס
מר אף על הכישוף רבי יוסי
בפרשת כישוף בן נח מזהר
בך מעביר בנו ובתו באש
ומנעון ומנשך וחומר
ב ידועני ודורש אל המתיס
תעבות האלה ה' האליך
ופנך ולא ענש אלא אם כן
עזר אומר אף על הכלאים
ללבוש כלאים ולזרוע כלאים
לא בהרבעת בהמה ובהרבעת
אמר ר' יוחנן דאמר קרא
על האדם לאמר מכל עץ
ל' יצו אלו הדינין וכן היו
למען אשר יצוה את בניו
השם וכן הוא אומר ינוקב
אלהים זו עבודת כוכבים
לא יהיה לך אלהים אחרים
שפיכות דמים וכן הוא אומר
וג' לאמר לו גילוי עריות

אשתו והלכה מאתו והיתה
ולא אבר מן החי כי אתא
להם זו דינין בשלמא אלהים
אלא ויצו זו ע"ז מאי משמע
מהר מן הדרך אשר צויתים
שפט כי הואיל הלך אחרי צו
השתחוה לה למאן דאמר
הואיל הלך דדאול בחרה
עכו"ם שעשה ע"ז ולא
שבות דין של ישראל ממייתן
ישראל ממייתן עליה אין בן
עכו"ם שעשה ע"ז ולא
ונישוק גיפוף ונישוק דמאי
שלא כדרכה דינין בני נח
במרה שבע שקיבלו עליהן
דינין דכתיב "שם שם לו חוק
צוך ה' אלהך ואמר רב
ר אבהו לא נצרכה
סיפו עליהן דינין אלא אמר
סיפו כדינין מבעי ליה אלא
להושיב בית דין בכל פלך
התניא כ"ש שנצטוו ישראל
ר"ך נצטוו בני נח להושיב
אלא אמר רבא האי תנא
דתנא דבי מנשה שבע
פירות דמים גזל ואבר מן
הראשון לא נצטווה אלא על
דס רבי יהודה בן בתירה
על הדנינים כמאן אזלא הא
לוגי אלהים אני לא תמירוני
וזמרים תנא דבי מנשה אי
הני מנא ליה לעולם לא
כתיבא ע"ז וגילוי עריות
דכתיב

יהיה לך אלהים אחרים על פני נשמות כן
יהיה ורבנות כמו נחתך אלהים לפרעה
דהיינו דינין: כיש אומרים. דמרבי לכו

רבי חנניה רבי
מן החי רבי
רבי שמעון א
אומר כל הא
עליו ילא ימי
קוסם קסמים
חבר ושואל
וגו' ובגלל
מוריש אותם
הזהיר רבי א
מותרין בני ג
"ואין אסורין
האילן מנהגי
יציצו ה' אלה
הגן אכול ת
אומר יכי יד
וגו' ה' זו בר
שם ה' מות
וכן הוא אומ
על האדם ז

יִלְאָמְרוּ הֵן יִשְׁלַח אֱלֹהִים אֶת
 הָעֵץ הַגָּן וְלֹא גֹל אֲכַל תֹּא
 אִיפְכָא וְיֵצֵא זֶה עֲבֹדֶת כּוֹכָבִים
 וְיִתְקַרֵּב בְּעַל הַבַּיִת אֶל הָאֱלֹהִים
 וְיִצְחָק בֶּר אֲבִרְמִי חֹד אֲמַר יִכְ
 חֹד אֲמַר יִשְׁשׁוּק אִפְרַיִם רְצוּן
 חֹד בִּינְיָמִין עֲכָ"ם שַׁעֲשֻׁה ע"ז
 הַשִּׁיחָה מִחִיב לִמָּאן דֹּאֲמַר כִּי
 רַבָּא מִי אִיכָא לִמָּאן דֹּאֲמַר
 יִיב וְהִתְנִיא ע"ז בְּעִכְ"ם דְּכִרְסִי
 שְׁלֵמָה אֵין בֵּית דִּין שְׁלֵמָה
 הָדֵן לְמַעוּטֵי מָאִי לֹא לְמַעוּ
 עֲמֹר רַב פְּפֹא לֹא לְמַעוּטֵי גִיפִי
 בֶּר קִטְלָא הוּא אֵלֹא לְמַעוּטֵי
 עֲשֵׁר מִצּוֹת נִצְמָזוּ יִשְׂרָאֵל
 עֲלִיהֶן דִּינִין וְשִׁבְתּוּ וְכִיבֹד אֵין
 כִּיבֹד אֵין וְשִׁבְתּוּ דְּכִתִּיב כִּיבֹד
 יִצְרוּן כְּבֹדָה אֲמַר רַב נִחְמָא
 וְהִתְרַחֵא אֵין הִכִּי מָאִי וְהוּ
 אֵלֹא לְדִינֵי קִנְסוֹת אֲכִתִּי וְהוּ
 בֶּר יַעֲקֹב לֹא נִצְרַחָה אֵלֹא
 וְעִיד וְהָא בְנֵי נַח לֹא אִיפְקֹדוּ
 גִּזְרֵי כֹכָבִים וְכָל וְכָל עִיר וְעִיר
 פִּלְךָ וְפִלְךָ וְכָל עִיר וְעִיר
 הוּא דְּמִפְקִי ד"ךְ וְעִילֵי
 נִינֵי נַח ע"ז וְגִילְיָה עֲרִיטֵי
 אֵלִים רַבִּי יְהוּדָה אֲמַר אֲדָם
 אֲמַר וְיֵצֵא ה' אֱלֹהִים עַל
 בְּרַכְתּוֹ הַשֵּׁם וְיֵשׁ אֲמַרִּים
 אֲמַר רַב אֱלֹהִים אֲנִי לֹא תֵּן
 מוֹרָא עֲלֵיכֶם כִּמְאֹן כִּשְׁ
 הֵן הֵן גְּמִי אֵין לֹא דְרִישׁ
 כֹּל חֹדָא וְחֹדָא בִּאֲפִי נִפְשֵׁי

אמר לאדה"ר: אל תמירני. כדאמרין ל
מוראי עליכם. כדאמרין אלהים לשון
איש כי המשפט לאלהים הוא ודברים

מסורת הש"ס

(א) וְלֹא נִמְלֵא, (ב) בִּימָה
(ג) וְלִקְמָן מִן:
(ד) וְעַמִּיט חֹסֶי מִנְחֹת לֵב:
(ה) וְלִקְמָן
(ו) עִיט רִשִׁי דִּיה בַּעֲלָה
(ז) וְדִכְרִיט, (ח) הִוְרִיט חֶלֶב:
(ט) שֶׁנֶּת מִן, (י) וְחִסְמִחָה
(יא) דַּעֲוִי פִּיט, (יב) וְדִכְרִיט
יב.

גליון הש"ס

גמ' ויצא אלו הדינים. עי'
תשובת רמ"א סימן י"ז:
שם עין הען ולא נול. עי'
כ"מ דף ע' ע"כ תוס' ד"ה
פסד:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כאשר לך
וכי' כאשר לך בפני. נ"ב
בכחוס' דשנת דף פ"ו משני
המשנים רש"י במסכת אסתר

רבינו חננאל

[illegible]

א) עד כאן נכתב הדף ושאר הדף נשאר חלק ונספחו כתב "הרץ" הנה קונטרס שלם" אבל לא נמצא בכ"י ואסור למעני עד דף סט.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones